

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **V.M.**, bytem, zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, 669 02 Znojmo, proti žalovanému **Řediteli Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2010 č.,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.3.2010 č., žalovaný podle § 190 odst. 8 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále v textu jen „zákon“) po předchozím projednání v senátu poradní komise ředitele pod č.j. zamítl odvolání V.M. proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. JMK-31215/2009 ze dne 1.12.2009, kterým bylo rozhodnuto, že jmenovaný nemá ke dni 31.12.2009 nárok na ozdravný pobyt podle § 80 zákona a současně napadené rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí ze dne 1.12.2009 podal V.M. odvolání ke služebnímu funkcionáři, který podanému odvolání nevyhověl, tedy neshledal důvody pro vyřízení odvolání formou autoremedury a postoupil rozhodnutí do odvolacího řízení. Napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení bylo přezkoumáno senátem poradní komise ředitele v rozsahu uvedeném v odvolání. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti odvolatele ze dne 28.9.2009, o vydání rozhodnutí o přiznání nároku na ozdravný pobyt podle § 80 zákona. Vznik nároku odůvodnil tím, že do doby rozhodné pro výluhové nároky a také pro vznik nároku na

ozdravný pobyt se započtou v souladu s ust. § 224 odst. 3 zákona též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Odvolatel se dovolává čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje mimo jiných zákonů zákon ČNR č. 13/1993 Sb., celní zákon ve znění zákona ČNR č. 35/1993 Sb., (dále v textu jen „celní zákon“). Podle v čl. VI uvedené právní úpravy se celníci, kteří byli ke dni účinnosti zákona, tj. k 1.7.1997 v pracovním poměru podle dosavadních předpisů, považují za celníky ve služebním poměru. K uvedenému dni byl odvolatel již ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, do kterého přešel bezprostředně bez časové přetržky z pracovního poměru celníka dne 1.5.1996, a proto je spravedlivé započtení doby pracovního poměru celníka do doby trvání služebního poměru. Ozdravný pobyt je podle ust. § 80 zákona poskytován nejdříve po 15-ti letech služby a dobou rozhodnou pro vznik nároku na něj je vedle doby trvání služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru také doba trvání služebního poměru vojáka z povolání a další doby uvedené v § 224 odst. 1 – 3 a odst. 5 zákona. Zápočet doby trvání pracovního poměru do doby rozhodné pro výsluhové nároky řeší ust. § 224 odst. 3 zákona, podle něhož lze započíst dobu trvání pouze takového pracovního poměru, který se podle zvláštních právních předpisů posuzuje jako doba služebního poměru. Zvláštním předpisem je zákon č. 113/1997 Sb., podle jehož čl. VI v tehdy platném a účinném znění, se celníci, kteří byli ke dni účinnosti zákona (1.7.1997) v pracovním poměru podle dosavadních předpisů, považovali za celníky ve služebním poměru. Odvolatel byl v pracovním poměru celníka od 15.11.1993 do 30.4.1996, a proto ke dni 1.7.1997 mu nelze započíst dobu trvání tohoto pracovního poměru podle § 224 odst. 3 zákona jako dobu rozhodnou pro vznik výsluhových nároků ani pro vznik nároku na ozdravný pobyt. V tomto smyslu bylo již vydáno rozhodnutí ředitele Policie ČR Okresního ředitelství Znojmo č. ORZN-352/2008 o zápočtu dob rozhodných pro výsluhové nároky podle § 224 zákona k 1.1.2007. Nezapočtení doby trvání pracovního poměru celníka do doby rozhodné pro vznik nároku na ozdravný pobyt bylo plně v souladu se zákonem. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí NSS č.j. 4 Ads 24/2008-69 ze dne 20.1.2009 a č.j. 7 A 140/2002-46 ze dne 31.5.2004) dopadají na zcela jiné případy, které se liší od případu odvolatele, a proto je nelze aplikovat. V uvedených věcech byl zásadní rozdíl v tom, že doba trvání pracovního poměru celníka trvala ke dni 1.7.1997 a soud považoval za spravedlivé započíst ty doby pracovního poměru, kdy byl celník vystaven srovnatelným podmínkám výkonu práce jako příslušníci bezpečnostních sborů a to vzhledem k většímu rozsahu jejich zákonem stanovených povinností či vzhledem k většímu riziku ohrožení života a zdraví. Protože v odvolacím řízení nebylo shledáno žádné pochybení a ani v řízení předcházejícím, odvolací orgán napadené rozhodnutí potvrdil a nedůvodné odvolání zamítl.

V podané žalobě žalobce namítal, že se žalovaný i náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dopustili pochybení, když žádosti ani odvolání nevyhověli. Pro vznik nároku na ozdravný pobyt je nutná doba trvání služebního poměru alespoň 15 let a do doby rozhodné se započítávají též doby podle § 224 odst. 1 – 3, 5 zákona. V § 224 odst. 3 se pod legislativním odkazem 91 uvádí čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje celní zákon. Čl. VI žalobce cituje. V § 12 celního zákona, od 1.7.1997 novelizovaného zák. č. 113/1997 Sb., se uvádí, že na služební poměr celníků se užije zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. V době, kdy žalobce přecházel k Polici ČR, tj. dne 1.5.1996 se v § 12 uvádělo, že příslušník celní správy je v pracovním poměru k ministerstvu a plní úkoly stanovené tímto zákonem. Žalobce považuje stav, kdy vedle sebe pracují dva policisté a kdy jeden jenom proto, že k Policii ČR přešel o něco dříve, nemá započtenou dobu pracovního poměru v plném rozsahu oproti tomu, který

přešel po 1.7.1997 za jasně diskriminační. Žalobce v žalobě dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 24/2008-69 ze dne 20.1.2009 a č.j. 7 A 140/2002-46 ze dne 31.5.2004. Z uvedených skutečností shora, z citované právní úpravy podle žalobce vyplývá, že do doby trvání služebního poměru je třeba započíst také dobu trvání pracovního poměru žalobce u Celního ředitelství Brno od 15.11.1993 do 30.4.1996, prokázanou v potvrzení ze dne 15.9.2006. Napadené rozhodnutí nerespektuje rozhodující skutečnosti a právní úpravu, a proto je v celém rozsahu nesprávné. Protože žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 224 odst. 2,3 zákona, pochybil při rozhodování o žádosti o nároku na ozdravný pobyt podle § 80 zákona. Žalobce proto soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí jemu předcházející v celém rozsahu zrušil, protože jsou rozhodnutími nesprávnými.

Žalovaný ve vyjádření odmítl diskriminační přístup při rozhodování o odvolání žalobce, neboť rozhodoval v souladu s platnou právní úpravou. Odkázal na odůvodnění obou předmětných rozhodnutí a odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu č.j. 7 A 140/2002-46, ve kterém NSS posuzoval dobu rozhodnou pro přiznání příspěvku za službu podle § 116 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb.

Při ústním jednání u Krajského soud dne 12.6.2012 žalovaný doplnil, že k 1.1.2007 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o délce doby služebního poměru příslušníka Police ČR, které žalobce nenapadl opravnými prostředky a stalo se pravomocným.

Skutková tvrzení žalobce mají oporu ve správním spise – potvrzení Ministerstva financí ČR, Generálního ředitelství cel ze dne 3.4.1996 o rozvázání pracovního poměru dohodou ke dni 30.4.1996 a potvrzení, že V.M. byl v celní správě zaměstnán od 15.11.1993 do 30.4.1996. Dále je ve správním spise založeno rozhodnutí ředitele PČR Okresního ředitelství Znojmo ve věcech služebního poměru ze dne 15.10.2008 č. o zápočtu doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek k 1.1.2007 v délce 10 let a 247 dnů tj. trvání služebního poměru příslušníka Policie ČR od 1.5.1996 do 31.12.2006, které nabylo právní moci dne 3.11.2008. Dále je ve správním spise „Zápočet dob pro účely výsluhových nároků podle § 224 zákona“ ke dni 12.11.2009 v délce 13-ti let 199 dnů, tj. trvání služebního poměru příslušníka Policie ČR od 1.5.1996 do 12.11.2009.

Z obsahu napadeného rozhodnutí a žaloby vyplývá zásadní žalobní námitka, zda dobu trvání pracovního poměru žalobce u Generálního ředitelství cel od 15.11.1993 do 30.4.1996 lze započíst jako dobu služebního poměru při posuzování jeho nároku na ozdravný pobyt podle ust. § 80 zákona. Jak žalobce v žalobě, tak i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazují na zákon č. 113/1997 Sb., na jeho čl. VI, který je třeba aplikovat při výkladu ust. § 224 odst. 3 zákona.

Ust. § 224 zákona odst. 3 praví, že do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru s výjimkou dob níže uvedených. Zákonodárce se u zvláštních právních předpisů v legislativním odkazu č. 91 dovolává čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon ČNR 13/1993 Sb., celní zákon ve znění zákona ČNR č. 35/1993 Sb., a další zákony v odkazu uvedené. V čl. VI shora je v bodě 1 uvedeno, že celníci, kteří ke dni účinnosti tohoto zákona (1.7.1997) jsou v pracovním poměru podle dosavadních předpisů, se považují za celníky ve služebním poměru. Jestliže celník do dvou měsíců po nabytí účinnosti tohoto zákona nesložil služební přísahu služební poměr zaniká.

V bodě 2 se vymezuje, co se považuje za složení služební přísahy a to složení přísahy podle dosavadních předpisů, jestliže do dvou měsíců po nabytí účinnosti tohoto zákona celník svým podpisem potvrdí text přísahy podle tohoto zákona. V době 3 je uvedeno, že se celníkovi do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároku vyplývající ze služebního poměru započítávají doby, pokud byly započteny podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr s výjimkou doby pro přiznání odchodného, která počíná běžet dnem vzniku služebního poměru podle tohoto zákona. Podle celního zákona ve znění do 30.6.1997 podle § 12 byl příslušníkem celní správy pracovník, který byl v pracovním poměru a plnil úkoly stanovené tímto zákonem. Podle znění § 12 odst. 1 celního zákona novelizovaného od 1.7.1997 zákonem č. 113/1997 Sb., úkoly celních orgánů plní příslušníci celní správy (dále jen „celníci“) a občanští zaměstnanci. Podle odst. 2 celníci zajišťují úkoly uvedené v § 11 odst. 2 a 3 a jsou zařazeni do ozbrojené složky celní správy. Celníci jsou ve služebním poměru a občanští zaměstnanci v pracovním poměru k ministerstvu. Podle odst. 3 tohoto ustanovení se na služební poměr celníků užije zákon o služebním poměru příslušníku Policie ČR s odchylkami tam uvedenými.

Ze shora uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že, aby se pracovní poměr celníka do 30.6.1997 považoval za celníka ve služebním poměru, musel pracovní poměr ke dni 1.7.1997 trvat a dále do dvou měsíců po nabytí účinnosti zákona musel celník složit služební přísahu, protože v opačném případě jeho služební poměr zanikl.

V posuzované věci je nesporné, že pracovní poměr žalobce ve smyslu ust. § 12 ve znění do 30.6.1997 trval podle potvrzení založeného ve správním spise od 15.11.1993 do 30.4.1996 a tudíž objektivně nemohlo dojít ke splnění podmínek v čl. VI bod 1,2 zákona č. 113/1997 Sb. Tomuto výkladu odpovídá také sdělení žalobce při jednání u soudu, že po vydání rozhodnutí 15.10.2008 (č.) o zápočtu dob rozhodných pro nároky výsluhové a odchodné usiloval o takový zápočet doby svého pracovního poměru od 15.11.1993 do 30.4.1996 jednáním s Generálním ředitelstvím cel, které skončilo neúspěšně, protože odešel před 1.7.1997, a proto tuto dobu nelze hodnotit jako dobu služebního poměru. Proti rozhodnutí o zápočtu doby rozhodné odvolání nepodal a vyčkal na okamžik, kdy by mu měl vzniknout nějaký nárok ze služebního poměru vůči Policii ČR, což nastalo v případě nároku na ozdravný pobyt podle § 80 zákona.

Na základě výkladu ustanovení čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., shora uvedeném soud posoudil stěžejní námitku žalobce. Vzhledem k podmínkám nutným pro vznik služebního poměru celníka uvedených v tomto článku, nelze pracovní poměr žalobce od 15.11.1993 do 30.4.1996 započít jako dobu služebního poměru celníka pro vznik nároků podle zákona. Rozhodnutí žalovaného soud posuzuje jako rozhodnutí vydané v souladu se zákonem. I Generální ředitelství cel zaujalo stanovisko k žádosti žalobce o vydání potvrzení o služebním poměru v době shora uvedené v souladu se zákonem.

Na základě shora uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s zamítl.

pokračování

36 Ad 6/2010-36

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 o.s.ř., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. června 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.,
předsedkyně senátu